

ALEKS MAYKELİDİZ QƏZƏB

İngiliscədən tərcümə:
Afaq Zeynallı



QANUN NƏŞRİYYATI

ALEX MICHAELIDES

**THE
FURY**

Bir qrup dostun adada toplaşması gözlənilməz gərginliklərə səbəb olur. Qəfil baş verən hadisələr dostların daxili aləmi, ehtiras və qəzəb duyğularını açıq şəkildə ortaya qoyur, həm insan davranışlarının məntiqi-emosional tərəflərini, həm də dostluq və xəyanət kimi sosial münasibətlərin mürəkkəbliyini nümayiş etdirir. Gərginlik, intellektual maraq və bunların fonunda üstü açılan sirlər oxucunu hər an təəccübləndirir, son səhifəyə qədər çəkib aparır.

“Qəzəb” romanı insan psixologiyasını dərinləndirən uğurlu psixoloji trillerdir. Hadisələr yazıçının təxəyyül məhsulu olan yunan adasında baş verir.

Umaya ithaf olunur

ἦθος ἀνθρώπων δαίμων

Xarakter taledir.

Heraklit

Proloq

Kitaba heç vaxt havadan bəhs edərək başlama.

Bunu kim demişdi? Xatırlamıram, yəqin, məşhur bir yazıçıdır.

Kim deyibsə, haqlıdır, hava söhbəti darıxdırıcıdır. Xüsusilə də İngiltərədə bu barədə o qədər söhbət var ki, heç kəs hava haqqında oxumaq istəmir. İnsanlar *insanlar* haqqında oxumaq istəyir və mənim təcrübəmə görə, təsviri abzasları çox vaxt ötürürlər.

Hava haqqında söhbətdən yayınmaq yaxşı məsləhətdir, amma indi mən bunu nəzərə almadığım üçün peşman ola bilərəm. Qoy bu, qaydanı təsdiqləyən bir istisna olsun. Narahat olmayın, hekayəm İngiltərədə baş vermir, ona görə də yağışdan danışmıram. Yağış mənim üçün qəti hədudur, çünki heç bir kitab yağışdan bəhs edərək başlamamalıdır. Heç vaxt. İstisnasız.

Mən küləkdən danışıram. Yunan adalarının ətrafında dolanan, dəli, proqnozlaşdırıla bilməyən, adamın səbrini tükədən küləkdən...

O gecə külək amansız idi – qətl gecəsini nəzərdə tuturam. Azğın, qəzəbli... Ağacların arasından vıyıldayaraq keçir, cığırılarla çapır, fit çalır, inildəyir, bütün səsləri udub aparırdı.

Leo atəş səslərini eşidəndə çöldə idi. Evin arxasında, dizi üstə bostanın çəpərinə söykənilib qusurdu. Sərxoş deyildi, sadəcə halı pisləşmişdi (Mənim günahımdır, etiraf edirəm. O, heç vaxt marixuana çəkməmişdi, yaqin, ona verməməli idim). İlk yarım-ecazkar təcübədən və görünür, fəvqəltəbii bir vəziyyətdən sonra bədəni zəifləmişdi və qusmağa başlamışdı.

Elə həmin an külək ona tərəf cumdu, səsi birbaşa üzünə çırpdı: Bam-bam-bam! Bir-birinin ardınca üç atəş səsi.

Leo ayağa qalxdı. Bacardığı qədər möhkəm dayanaraq küləyə qarşı irəliləməyə, evdən uzaqlaşib, cığır boyu zeytunluğun içindən keçib xarabalığa tərəf getməyə başladı.

Və orada, açıqlıqda, yerə sərilmiş... bir cəsəd vardı.

Cəsəd genişlənən qan gölməçəsində, yarımdairə şəklində uçuq mərmər sütunların kölgəsində uzanmışdı. Leo ehtiyatla yaxınlaşdı, cəsədin üzünə baxmaq üçün əyildi, sonra qəfil geri tullandı, üzündə dəhşət ifadəsi, ağzını açaraq qışqırmaq istədi.

O an adamlarla birlikdə mən də gəldim. Leonun iniltili hayqırışının yalnız başlanğıcını – külək onu dodaqlarından qoparıb qaranlığa aparmazdan əvvəl eşidə bildim.

Hamımız bir anlıq donub qaldıq. Bu, dəhşətli, qorxunc bir an idi. Qədim yunan faciəsinin kulminasiya səhnəsi...

Faciə bununla bitmədi.

Bu, sadəcə başlanğıc idi.